אנשים

מדוע צולם שרגא הרפז

בשתי גירסות וכיצד עובד

הדובר ללא מכשיר טלפון

בביתו

■ סביב לשולחן עמוס באוכל, בביתו של התעשיין **מקס אלימלך** בשכונת עו־מר, נזכר הד"ר **דויד פסט**, אורולוג, ורופא הפועל באר־שבע, בימים קשים שבהם לא היה לו מה לאכול. הוא סיפר שכאשר למד רפואה בירוש־לים הוא פגש שם את **מרים כץ**, כיום רופאת־נשים בבית־החולים סורוקה, שעלתה מפו־לין זמן קצר לפני־כן. כץ לא ידעה עברית, ופסט, שאף הוא בא מפולין וששלט בשפה ה־עברית, עזר לה להיקלט בארץ. באחד הערבים הוא הביא ל־ארוחת־ערב משותפת שלהם שפון־נסיונות, שאותו גנב מ־בית־הספר לרפואה, והם ביש־לו אותו.

■ פסט, שהוזמן לביתו של אלימלך ופגש שם את כץ, סי־פר שהמקום בפולין שיש בו כיום הכי הרבה בשר הוא בתור ללחם.

■ לא בכל הפקת סרט נאלצים שחקנים להצטלם ב־שתי גירסות שונות בסצינות אירוטיות. שחקני הסרט סיפו־רה של יולנדה, נאלצו לעשות זאת. הסרט עוסק בזוג, בעל חוות־סוסים, שאותם מגלמים **מירי אלוני ואשר צרפ־תי**. בביתם גדלה נערה חר־שת־אילמת, השחקנית **אביבה גר**, שהוריה הם, אכן, חרשים אילמים. למקום בא מאמן רכי־בה, **שרגא הרפז**, ובין אי־מון לאימון הוא שוכב עם אלה שבאות לרכב על סוסים, וגם עם בעלת החווה והנערה החר־שת־אילמת. מכיוון שהסרט מצולם גם עבור רשתות טל־וויזיה, היה צורך לצלם את סצינות המיטה פעמיים, משום שהגירסה הטלוויזיונית חייבת להיות פחות אירוטית. עוזר ה־במאי, **שאול דישי**, אפילו הציע חידוש לשוני לכך. הוא אמר לשחקנים: „הפעם זה טבעי," או „הפעם זה טי־וי", והם התנהגו בהתאם.

■ חברה של מירי אלוני, **ג'סי נחייסי**, שהיה לצידה, ואף טיפל תחתיה בכל בעיה שהתעוררה בעת הצילומים, בדק ראשית לאיזה מזל מש־תייך בן שיחו. אם התברר לו שעל־פי הכתוב מדובר בשני מזלות שאינם מסתדרים ביחד, הוא הסביר שאין זה פלא ש־אין התאמה בין חברתו ובין זה שלא הגיע איתה לעמק ה־שווה. כאשר בדקה ומצא ש־מדובר בשני מזלות שאינם צריכים לריב, הסביר שבמיק־רה זה לא תיתכן אי־הסכמה בין השניים, והפיוס נערך מייד.

■ כשביקר הסופר היהו־די־אמריקאי **סול בלו** בארץ, התגורר בירושלים, הוא חיבר ספר על שהותו כאן, ובו הז־כיר פגישה עם סופר ישראלי הכותב בשפה האנגלית, **ג'ון אורבך**. מתברר שהסופר הלא ידוע, שהוא בעלה של בימ־אית התיאטרון **נורה צ'לטון**, אומנם כותב באנגלית, אך כת־ביו מתורגמים לעברית. אור־בך, מכונאי ראשי באוניות, מתגורר בקיבוץ שדות־ים. הוא הוציא בימים אלה ספר בשם רגינה ב' — סיפור אהבה ל־אוניה. רגינה א' — שהוציא בעבר, עוסק באהבה לאישה.

■ הידיעות שהופיעו ב־עיתונות, ושסיפרו על לח־צים שמופעלים על **אריאל** („אריק") **שרון** מטעם פעילים בחרות, כדי שיבלום את מי שאינם מנאמני השילטון בגלי צה"ל, הזכירו לרבים את תקו־פת־הזוהר של התחנה, בשנים 1967־74, כאשר **יצחק ליבני** שימש כמנהלה. כשהוא נכנס לתפקידו, כאזרח הראשון בתפ־קיד מפקד התחנה הצבאית, היו רבים שאמרו שאם הוא לא יצליח, יש לסגור את ה־תחנה. אך ליבני הפך את התחנה למרכז מוסיקלי־פוליטי־תרבותי והגדיל את שעות־השידור מחמש ל־24 שעות ל־יום. האלוף **ישראל** („טליק") **טל**, שהתנגד לקיום תחנה בבעלות בילעדית של שר־הביטחון, טען שזה מעניק כוח רב מדי לאנשים שעלולים לבוא אחרי ליבני. סגן קצין־החינוך־הראשי, **ישעיהו** („שיי־קה") **תדמור**, לעומתו תבע שגלי צה"ל תהפוך לתחנה צב־אית, ללא כל זיקה לנושאים אזרחיים.

■ ליבני עצמו אמר, בעיק־בות מופע שירי הקדם־אירוויז־יון, שכאשר היה מנכ"ל רשות־השידור הוא קיבל שתי החל־טות, אחת שהוא שמח עליה ואחת שהוא מצטער עליה, ו־שתיהן קשורות באותו עניין. הוא שמח שהוא החליט לבטל את פסטיבל־הזמר, אך הוא מצ־טער שכעבור שלוש שנים נכנע ללחצים וחידש את ה־מופע, שממנו נבחרו השירים לאירוויזיון.

■ מה עושה פסל אחרי שאחד מילדיו נפטר? הפסל **יצחק ימין**, דמות ירושלמית ידועה, מכניס־אורחים בבית־מקסים בשכונת ימין־משה, ני־סה להתאושש ממות הבן, ש־נפטר לאחר מחלה קשה לפני שנה, על־ידי עבודה במקצועו. ואכן בקרוב יוצב פסל שלו בקסטל, בכניסה לירושלים. בו־בזמן ילדה אשתו אביבה בת, **נטע**, שהפכה שוב את בני־הזוג ימין למאושרים.

■ **גידעון טלמור**, דו־בר אגד, הוא בין הדובר־רים הבודדים שיש לו מכשיר טלפון בבית, אך הוא אינו יכול להשתמש בו. הוא גר בבאר־שבע באיזור שעדיין לא חובר למרכזת־הטלפונים, למ־רות שמיספר־הטלפון שלו מו־פיע במדריך. אחרי שאנשים רבים, הנזקקים לשירותי הדו־בר, התחילו לתהות מדוע טל־מור אינו עונה לטלפונים, רכש עבורו אגד מכשיר־איתורית, וכך אחרי שהוא מגיע ממקום עבודתו בתל־אביב לביתו ב־בירת הנגב, הוא נאלץ לרוץ לבית־אגד בעיר ולהתקשר מ־שם לכל מי שמחפש אותו.

בלונים

מאת **דניאלה שמי**

מנחם בגין ודויד לוי בכנסת